

ALLIE REYNOLDS

HYYTÄVÄ YSTÄVYYS

SE ALKOI HYVIN
SE PÄÄTTYI MURHAAN

MINERVA
CRIME

Hyytävä ystävyys

ALLIE REYNOLDS

HYYTÄVÄ YSTÄVYYS

Englannin kielestä suomentanut
Maikki Soro

minerva
MINERVA KUSTANNUS OY
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos Allie Reynolds: *Shiver*

First published in 2021 by HEADLINE PUBLISHING GROUP

© 2021 Allie Reynolds

Suomenkielinen laitos

© Minerva Kustannus Oy, 2021

Suomennos: Maikki Soro

www.minervakustannus.fi

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-307-5

Painettu EU:ssa, Scandbooks 2021

Äidille ja isälle. Vuoristoihmisille.

ESIPUHE

On taas se aika vuodesta. Aika, jolloin jäätikkö luovuttaa uhrejaan.

Korkealla vuorella häämöttävä suunnaton jäämassa on jäävirta, joka etenee niin hitaasti, ettei sitä erota silmällä. Uusimmat uhrit viruvat sen hyytävässä syvyyksissä kylki kyljessä vanhempien kanssa. Osa nousee esiin ylävirrassa, toiset alhaalla, eikä koskaan voi tietää, kuka löytyy seuraavaksi.

Saattaa kestää vuosia ennen kuin uhri ilmaantuu esiin. Jopa vuosikymmeniä. Uutisissa kerrottiin hiljattain naapurimaassa Sveitsissä sijaitsevasta jäätiköstä, jonka alta paljastui ensimmäisen maailmansodan sotilaiden muumioituneita ruumiita kypäriin ja kivääreineen.

Mutta ennemmin tai myöhemmin kaikki nousevat pinnalle, ja siksi olen seurannut joka päivä paikallisia uutisia.

Odotan yhtä tiettyä ruumista.

1

”Haloo?” Huutoni kaikuu betoniluolassa.

Tuttu punavalkoinen kabiinihissi on asemalla, mutta hissinhoitajan kopissa ei näy ketään. Aurinko on kadonnut Alppien taakse, taivas on vaaleanpunainen, mutta asemarakennuksessa ei ole ainuttakaan valoa. Missä kaikki ovat?

Jäinen tuuli puhaltaa poskilleni. Kämperryn syvemmälle takkini sisään. Talvikausi alkaa vasta kuukauden kuluttua ja hiihtokeskus on suljettu, joten en odottanutkaan muiden hissien olevan käytössä, mutta luulin, että tämä olisi. Kuinka me muuten pääsemme jäätikölle? Olenko erehtynyt päivästä?

Heitän lumilautapussini laiturille ja tarkistan taas sähköpostiviestin puhelimellani. *Viime kerrasta on kauan, mutta onnistuisiko viikonlopputapaaminen? Panorama-talossa Diablen jäätiköllä Le Rocherissa? Jos pääset, nähdään kabiinihissillä pe 7. marraskuuta kello 17. C.*

C eli Curtis. Olisin deletoinut viestin vastaamatta, jos se olisi ollut keneltä muulta tahansa.

”Terve, Milla!”

Hyvänen aika! Brent harppoo ylös rappuja minua kohti. Hän on kaksi vuotta minua nuorempi, joten hänen täytyy olla kolmenkymmenenyhden, poikamainen charmi näyttää yhä olevan tallella – taipuisa tumma tukka ja hymykuopat – mutta hän vaikuttaa väsyneeltä ja rasittuneelta.

Hän nostaa minut karhumaiseen syleilyynsä, ja rutistan häntä

tiukasti. Voi, miten monta kylmää yötä vietin hänen vuoteessaan. Tuntuu pahalta, etten ole pitänyt yhteyttä. Mutta sen jälkeen, mitä tapahtui... No, eipä ole hänkään soitellut.

Hänen selkänsä takana häämöttää teräviä vuorenhuippuja varjoina tummuvaa taivasta vasten. Haluanko sittenkään tavata heitä? Vielä ehtisin paeta. Voisin keksiä jonkin tekosyyn, hypätä autoon ja ajaa kotiin Sheffieldiin.

Joku rykäisee takanamme. Vetäydymme erillemme ja näemme Curtisin pitkän vaalean hahmon.

Jostain syystä olin kuvitellut, että Curtis näyttäisi samalta kuin viimeksi nähdessämme. Surun lamauttamalta murtuneelta mieheltä. Mutta ei hän tietenkään sellaiselta näytä. Hänellä on ollut kymmenen vuotta aikaa toipua – tai tukahduttaa tunteensa.

Curtis halaa minua vain nopeasti. ”Kiva nähdä, Milla.”

”Samoin.” Häntä oli aina vaikea katsoa silmiin, koska hän oli niin hiton hyvännäköinen – on edelleen – mutta nyt se on entistä vaikeampaa.

Curtis ja Brent kättelevät. Curtisin iho on paljon kalpeampi kuin kaverinsa. Molemmilla on lumilauta mukanaan, kuin- kas muuten. Mehän menemme vuorelle. Heillä on farkut kuten minullakin, mutta on huvittavaa nähdä molemmilla kauluspaita lautailutakin alla.

”Toivottavasti tänne ei tarvinnut tulla ykkösissä.”

Curtis katsoo minua päästä varpasiin. ”Kelpaat kyllä.”

Nielaisen. Hänellä on yhtä siniset silmät kuin ennenkin, mutta ne muistuttavat minua ihmisestä, jota en halua ajatella. Eikä hänessä ole enää vähääkään entistä lämpöä. Hänen takiaan raa- hasin itseni paikkaan, jonne en aikonut tulla enää ikinä. Kadun sitä jo nyt.

”Keitä muita on tulossa?” Brent kysyy.

Miksi hän katsoo minua?

”Ei hajuakaan”, sanon.

Curtis nauraa. ”Ai, sinäkö et tiedä?”

Askeleita. Sieltä tulee Heather. Ja kuka tuo toinen on? *Dale*?
Ei voi olla totta – ovatko he vielä yhdessä?

Dalen villi tukkapehko on nyt tyylikkäästi leikattu, ja lävis-tykset ovat kadonneet. Trendikkäät skeittikengät eivät näytä hipaisseenkaan skeittilautaa. Heather näyttää tehneen tehtävänsä. No, Dale sai sentään tuoda lumilautansa.

Heatherilla on yllään mekko, musta ja kimmeltävä, ja jalassa sukkahousut ja pitkät saapikkaat. Hän jäätyy varmasti kalikaksi tuossa paksussa untuvatakissaankin. Hiuslakan tuoksu lehahtaa pitkistä tummista kiharoista hänen halatessaan minua.

”Ihana nähdä, Milla.” Hän on ilmeisesti ottanut vähän pohjia, koska kuulostaa melkein olevan tosissaan. Hänellä on lähes kymmenen sentin korot, joten hän on pari senttiä minua pidempi, ja sen takia hän ne luultavasti valitsikin.

Heather vilauttaa sormustaan.

”Hei, menittekö naimisiin?” sanon. ”Onneksi olkoon.”

”Kolme vuotta sitten.” Heather on pitänyt kiinni Newcastlen murteestaan.

Brent ja Curtis läimäyttävät Dalea selkään.

”Et sitten pitänyt kiirettä kosinnassa”, Brent sanoo. Hänkin puhuu yhtä lontoolaisittain kuin ennen.

”Itse asiassa minä kosin”, Heather toteaa.

Kabiinihissin ovi aukeaa kitisten. Hissinhoitaja laahustaa taaksemme hiihtokeskuksen musta lakki syvällä päässään. Hän tarkistaa nimemme listaltaan ja viittoo meitä astumaan hissiin.

Toiset noudattavat kehotusta.

”Ovatko kaikki jo tulleet?” kysyn hissinhoitajalta voittaakseni aikaa.

Mies näyttää ajattelevan niin. Hänessä on jotakin tuttua.

Kaikki muut ovat jo hississä. Menen vastahakoisesti perässä.

”No, keitä muita tänne tulisi?” Curtis ihmettelee.

”Niin, totta”, sanon. Aikoinaan joukkoon kuului pari muuta-kin, mutta alkuperäisestä jengistä olemme jäljellä vain me viisi.

Tai jos tarkkoja ollaan, vain me viisi olemme vielä jaloillamme.

Tunnen hirvittävää syyllisyyttä. *Yksi meistä ei koskaan enää kävele.*

Hissinhoitaja sulkee oven. Yritän nähdä hänen kasvonsa, mutta hän poistuu jo laituria pitkin ja katoaa koppiinsa.

Kabiini heilahtaa liikkeelle. Katselemme lumoutuneina pleksilasin takana näkyvää maisemaa hissini liitäessä kuusenlatvojen ylitse kohti vuorenhuippua valon hiljalleen kadotessa. Tuntuu oudolta nähdä alhaalla paljasta maata ja ruohikkoa. Silloin aikoinaan siellä oli aina lunta. Etsin katseellani murmeleita, mutta ne taitavat jo olla talviunilla. Ylitämme kallionharjanteen, ja Le Rocherin pieni kylä katoaa näkyvistä.

Täällä korkealla ilmassa, maiseman liukuessa ikkunoiden ohi, minulle tulee äkkiä merkillinen olo. Tuntuu kuin emme nousisikaan ylöspäin vaan matkustaisimme ajassa taaksepäin. Enkä tiedä, olenko valmis kohtaamaan menneisyyttäni. Mutta nyt on liian myöhäistä katua. Hissi tulee jo puolivälin asemalle. Nousemme tavaroinemme laiturille. Täällä on kylmempää kuin kylässä, ja siellä, mihin olemme menossa, on vielä kylmempää. Ranskan lippu lepattaa tuulessa. Rinteillä ei näy ketään. Niiden keskivaiheilla ruskean ja vihreän sävyt muuttuvat valkoisiksi. Siinä on lumiraja.

”Luulin, että lunta olisi jo laaksoon saakka”, Brent sanoo.

Curtis nyökkää. ”Hyvä todiste ilmastomuutoksesta.”

Täällä on talvisaikaan hiihtokeskuksen sydän. Tuolihissejä ja ankkurihissejä lähtee joka suuntaan, mutta tänään ylemmäksi

pääsee vain gondolihissillä. Halfpipe oli ennen vanhaan tuon pienen kojun vieressä. Pitkä u-kirjaimen muotoinen lumikouru on nyt pelkkä kurainen oja, mutta muistan hyvin sen puhtaanvalkoiset kaaret. Se oli siihen aikaan Euroopan paras paippi. Sen takia me tulimme tänne sinä talvena.

Voi sitä aikaa! Ihoni nousee kananlihalle. Näen mielessäni meidät kaikki nuorempina. Tuossa paipissa me kilpailimme ja pidimme hauskaa, me viisi. Ja ne kaksi, jotka puuttuvat. Jäätävä tuulenpuuska kieputtaa hiuksiani kasvojen edessä. Vedän lautailutakin vetoketjun ylös saakka ja kiiruhdan toisten perään.

Gondolihissi vie meidät lähes kolmen ja puolen kilometrin korkeuteen. Diablen jäätikkö on yksi Ranskan korkeimmalla sijaitsevista hiihtoalueista. Kiiltävän oranssinväriset gondolihissit roikkuvat kaapelista kuin joulukuusenpallo. Curtis menee lähimpään niistä.

Heather nykäisee Dalen kättä. ”Mennään me toisella hissillä.”

”Ei, tule nyt”, Dale sanoo. ”Kyllä me mahdutaan.”

Curtis osoittaa ympärilleen. ”Runsaasti tilaa.”

Heather näyttää epäilevältä ja ymmärrän, miksi. Näihin pikkuisiin gondoleihin mahtuu teoriassa kuusi ihmistä, mutta matkatavaroiden kanssa tulee ahdasta. Ja Heatherilla on, hitto soikoon, vielä matkalaukku.

Brent joutuu kumartumaan mahtuakseen ovesta. ”Istu polvelle, Mills. Anna tänne se laukkusi.”

”Dale saa istua polvellesi”, sanon. ”Minä menen tähän.”

Lopulta Heather istuu Dalen syliin Curtisin viereen. Brent ja minä istumme vastapäätä, tavarat ovat tiiviisti ympärillämme. Dale näyttää oudolta ilman rastojaan. Hän on pohjoismaisen vaalea, muistutti ennen aina viikinkiä. Nyt hänestä tulee mieleen lähinnä visailuohjelman juontaja.

Kiidämme ylängön poikki. Maisema on niin suunnattoman

autio. Olin unohtanut, kuinka valtava tämä alue onkaan. Kesäisin täällä vaeltaa retkeilijöitä ja rinteillä mutkittelee polkuja. Silloin on varmasti kaunista – kaikkialla kasvaa alppikukkia – mutta nyt näkyy vain louhikkoa ja takkuista ruskeaa ruohoa. Ei elonmerkkejä, ei edes lintuja. Maa näyttää alastomalta.

Kuolleelta.

Ei. Se vain nukkuu. Odottaa.

Niin kuin jokin muukin tuolla ylhäällä. Nielaisen ja pakotan ajatuksen mielestäni.

Curtisin polvi osuu polveeni kolistellessamme kannatinpylvään ohi. Hän on epätavallisen hiljainen, mutta ymmärrän sen hyvin. Jos tämä on rankkaa minullekin, niin varmasti sata kertaa rankempaa hänelle. Kutsussa ei mainittu asiasta, mutta on selvää, miksi olemme täällä. Syy kerrottiin uutisissa edellisenä päivänä ennen kutsua:

Kymmenen vuotta sitten kadonnut brittiläinen lumilautailija julistettiin oikeustaistelun jälkeen kuolleeksi.

Tuskin toiset innostuivat kutsusta sen enempiä kuin minäkään, mutta kuinka olisimme voineet kieltäytyä? On aivan luonnollista, että Curtis haluaa viettää muistojuhlan.

Alapuolellamme on nyt lunta, hämärässä violetinvärisenä hohtava hanki. Jyrkät kallioseinämät, joista Le Rocher on saanut nimensä, kohoavat korkealle yläpuolellemme. Niiden huijulla sijaitsevan Panorama-talon tumma matala hahmo kyyristelee luonnonvoimien armoilla.

”No, Mills, kuinka tämä järjestyi?” Brent tiedustelee.

”Mikä?” kysyn.

”Tämä VIP-vierailu jäätikölle. Yksityinen kabiinihissi ja niin edelleen. Aika päheää.”

Tuijotan häntä ihmeissäni. ”Miten niin?”

”Tämä ei voi olla halpaa lystiä näin kauden ulkopuolella.”

”Miksi luulet, että minä tämän järjestin? Se oli Curtis.”

Curtis katsoo minua oudosti. ”Nyt en tajua.”

Mitä he pelleilevät? Otamme puhelimet esiin. Edellisellä kerralla, kun toin tänne puhelimeni, rikoin näytön ensimmäisessä laskussa ja sain ikävän kännykänmuotoisen ruhjeen lantiooni. Sen jälkeen en enää viitsinyt pitää sitä mukana.

Näytän saamani kutsun toisille, ja Brent näyttää omansa minulle. Viesti on sama kuin minullakin, mutta lähettäjä on M, ja lopussa lukee: *Hukkasin puhelimeni. Lähetä sähköpostia.*

”Katso tätä.” Curtis näyttää viestinsä. Se on sama kuin Brentin.

En osaa vieläkään lukea Curtisin ilmeitä. Onko tämä hänen käsityksensä vitsistä?

Hissi ohittaa jälleen kolisten tukipylvään, ja korvissani poksahtaa. Tässä kohdassa rata muuttuu jyrkäksi. Alamme pitkän, pitkän nousun jäätikölle.

Katson Dalea ja Heatheria. ”Mitä teidän kutsussanne luki?”

Dale näyttää epäröivän.

”Juu, ihan samat sanat”, Heather vastaa.

”Oliko lähettäjä M vai C?” Brent kysyy.

”Noo, M.” Heather vilkaisee minua.

Miksi minusta tuntuu, että hän valehtelee? ”Saanko katsoa?”

”Sori”, Heather sanoo. ”Ehdin poistaa sen. Mutta se oli ihan sama kuin heillä.”

2

Millaista vastaanottoa mahdoin odottaa? Musiikkia? Kynttilöitä? Tarjoilijoita samppanjatarjottimiseen?

Vastassa ei ole ketään. Laituri on autio ja heikosti valaistu, hissinhoitajan koppi tyhjä. Nostamme tavaramme gondolista. Sireeni ulisee ja hissin koneisto sammuu. Ilmeisesti sitä käytetään alhaalta käsin, säästetään palkkakuluissa, ja tulomme näkyi ylhäällä olevasta turvakamerasta. Salaperäisten kutsujen vuoksi tilanne tuntuu kuitenkin hiukan pelottavalta, ja Heatherin synkkä otsa osoittaa selvästi, että hän ajattelee samoin.

Brent katsoo minua. ”Jätetäänkö kamat vielä tähän?”

”Älä minulta kysy”, sanon.

Hän laskee laukkunsa maahan. Epäröin hetken, sitten seuraan esimerkkiä. Ei täällä ainakaan varkaita vilise.

Rappuset on tehty teräsritilöistä, koska niitä on helpompi nousta lumisilla jalkineilla. Huipulle päästyäni huohotan väsymyksestä. Ilma on ohutta täällä ylhäällä. Työnnän Panoramatalon pariovet auki ja vedän keuhkoihini pinttynyttä savunhajua. Joudun hetkeksi sulkemaan silmäni. Sillä tältä talveni ennen tuoksuvat, enemmän kuin miltään muulta.

Curtis painaa katkaisijaa, ja paneeliseinäisen käytävän valot syttyvät. Täällä tapasi aina olla tungosta, laskettelihoita ja lumilautailijoita kulki jatkuvana virtana suksikaappien ohi pääovelle ja siitä jäätikölle, mutta nyt käytävä on aavemaisen hiljainen.

Curtis laittaa kätensä torveksi. ”Onko täällä ketään?”

Brent vilkuilee minua jälleen kerran, samoin Dale. Mietin taas kutsujamme. Olisiko toinen heistä voinut organisoida tämän? Ei, en usko. Niin kuin Brent muistutti, hiihtokeskus on suljettu. Viikonlopun vietto täällä maksaa taatusti tuhansia puntia. Net-tistalkkaukseni ansiosta tiedän, että Curtis tienaa todella hyvin. Hän on ainoa vaihtoehto. Mutta mistä tämä salailu johtuu? Ja ovatko toiset juonessa mukana, vai saiko Curtis jotenkin usko-teltua, että minä kutsuin heidät?

”Täällä täytyy olla joku”, Curtis sanoo. ”Lähdetään etsi-mään.”

Kaikki porhaltavat eri suuntiin, vähän kuin lapset, jotka on päästetty temmeltämään teemapuistoon. Talo on varsinainen laby-rintti. Ainoa rakennus kilometrien säteellä, suunnaton monitoimi-keskus, josta löytyvät pelastuspalvelun tilat, valvontakeskus ja kaikki, mitä vierailijat ja henkilökunta voivat tarvita täällä ylhäällä. Tiedän ravintolan ja vessojen sijainnin, mutta siinä kaikki. Niin, ja kerran yövyin yhdessä pikkuruisista makuuhuoneista – täällä on myös Ranskan korkeimmalla sijaitseva retkeilymaja.

Juoksen pitkin käytäviä ja sytyttelen valoja mennessäni. Sul-jettuja ovia on rivikaupalla. Osa on auki, osa on lukossa. Tämä ovi aukeaa. Voi luoja, tämä saattoi olla juuri se huone, missä olin yötä. Ummehtunut tuoksu herättää muistikuvan. Brent makaa allani patjalla, isot kädet uumallani. Tuijotan kapeaa yhden hen-gen punkkaa. Sitten palaan käytävään ja läimäytän oven kiinni.

Seuraavan oven takana on liinavaatteita – karkeita valkoi-sia pyyhkeitä ja kulahtaneita lakanoita mäntyhyillyillä halvan pyykinpesuaineen pistävässä hajussa. Edempänä vastaan leijai-lee ruuan tuoksua, ja täällä onkin keittiö. Valtavan lieden päällä on kaksi kattilaa. Kurkistan kansien alle. Toisessa on lihapataa, toisessa perunamuusia. Vielä lämpöisiä. Ehkä meidän päivälli-semme, mutta missä on keittiöhenkilökunta?

Huomaan WC:n oven ja avaan sen varovasti, mutta vessa on tyhjä ja pimeä. Heti sen vieressä on yhtä pimeä ravintolasali, jossa on niin väkevä savunhaju, että minua yskittää, vaikka takassa ei ole tulta. Istuin täällä aikoinaan tuntikausia, lämmitin sormiani kahvimukin ympärillä ja odotin lumimyrskyn laantumista, mutta nyt salissa ei ole ketään, joten jatkan seuraavaan käytävään. Toiset ovat ilmeisesti yläkerrassa, koska en enää kuule heidän ääniään.

Lisää varastohuoneita, lisää lukittuja ovia. Valot on ajastettu toimimaan vain lyhyen pätkän kerrallaan, ja toisinaan edellinen sammuu ennen kuin ehdin sytyttää seuraavan. Silloin olen vähän aikaa pilkkopimeässä ja hapuilen eteenpäin seinän vierustaa. Hiljaisuus tuntuu kammottavalta. Jos joku ilmestyisi jostakin ovesta, saisin varmasti sydänkohtauksen.

Lopultakin tuttu näky: pääsisäänkäynti, josta on kulku jäätikölle. Astelen nopeasti sen luo. Ulkona ei voi olla ketään enää tähän aikaan illasta, joten ovi on varmasti lukossa, mutta jos ei ole, nuuhkin hetken jäistä vuoristoilmaa. Viime kerrasta on niin kauan.

Ovi aukeaa. Tuuli tunkeutuu sisään ovenraosta, valittaa helittämättä kimeällä äänellään. Se kuulostaa oudon inhimilliseltä. Kiskaisen oven kiinni ja hengitän kiivaasti. Juuri tästä syystä olisi pitänyt jättää tulematta. Täällä on liikaa ovia, joita ei kannattaisi avata.

Rauhoitu, Milla.

Okei, kyllä tämä tästä. Pari drinkkiä, niin kaikki sujuu loistavasti.

Yläkerrassa on juhlasali, jossa järjestetään häitä ja muita tilaisuuksia. Hyvä rahasampo tällaiselle pienelle hiihtokeskukselle, varsinkin kauden ulkopuolella. Olen nähnyt siitä vain kuvia, mutta toisten täytyy olla siellä, koska olen jo tarkastanut koko alakerran.

Portaikko lähtee pääoven läheltä. Se päättyy jämerään palo-oveen, jonka takana ilma tuntuu vielä kylmemmältä kuin alhaalla. Jokin tuoksu heikosti. Tuttu tuoksu, mutta mikä? Ehkä Heatherin hajuvesi.

Oikealla on ovi, jonka takaa kuuluu puhetta.

Ovessa on lappu, jossa lukee: *Seis! Jätä puhelimen koriin. Ei se pelaa, joka pelkää.*

Hengähdän helpotuksesta. Tarkoitus on siis pelata. Ehkä jonkinlaista tietovisaa – lumilautailusta tai siitä, mitä muistamme toisistamme. Jotta meidät saisi juttelemaan entisajoista. On tosiaan täysin Curtisin tapaista käskyttää meitä tällä tavalla, varmistaa, ettei kukaan häiritse hänen suunnitelmiaan, mitä ne sitten ovatkin. Otan puhelimeni taskusta. Mutta...

Katson ohjetta uudelleen. *Ei se pelaa, joka pelkää.* Minähän sanoin aina sillä tavalla –. Ei. Se on ihan tavallinen lause. Ei se liity mihinkään. Laitan puhelimeni neljän muun päälle koriin ja menen sisään ovesta.

Juhlasali on rakennuksen ulkonevassa osassa suoraan jyrkänteen yläpuolella. Paksu valkoinen kokolattiamatto kuvastaa lumipeitettä, kalustus on valkoinen ja hopeanhohtoinen ja varmasti järjettömän kallis. Pehmustetut satiiniverhoillut tuolit, pöydät lasia ja kromia. Loisto on täysin ristiriidassa alakerran maalaishenkisen sisustuksen kanssa. Hajukin on erilainen. Kotoisan savunkatkun tilalla on tuoreen maalin tuoksu. Koko takaseinän korvaavat ikkunat, joiden valkoiset samettiverhot on kurottu yhteen nauhoilla. Päiväsaikaan näköala on varmasti henkeäsalpaava, mutta nyt ulkona on täydellisen pimeää. Mistään ei näy valonpilkahdustakaan. Hiukan aavemaista näissä olosuhteissa, mutta hääpaikaksi sali on ihastuttava.

Jos ei piittaa siitä, kuinka paljon ihmishenkiä tämä jäätikkö on vaatinut.

Ja kuinka monta ruumista on vielä löytymättä.

Älä ajattele sitä.

Sali on niin kylmä, että näen oman hengitykseni. Ja ummeh-
tunut. Paikkaa ei ole todennäköisesti käytetty kuukausiin. Huo-
maan, että kaikilla muilla on juotavaa. Viereisellä hopeatar-
jottimella on vielä yksi olut – Kronenbourg 1664. Se tuntuu
jääkylmältä kädessäni. Ennen vanhaan rakastin näitä ranskalai-
sia oluita pienissä pulloissaan. Ne olivat makeita ja sihiseviä. En
ole maistanut niitä sen jälkeen, kun olimme täällä viimeksi.

Olemme vieläkin vain keskenämme. Tarjoilija odottaa kai
käytävässä. Curtis vilkuilee jatkuvasti ovea. Kiinnostavaa nähdä,
mitä hän on suunnitellut.

Heather koskettaa kättäni. Hänellä näyttää olevan ranskalai-
nen manikyyri. ”Huomasitko sen laatikon?”

”Minkä laatikon?”

Hän opastaa minut pienen pöydän luo, jonka päällä on kor-
kea puulaatikko ja sen vieressä lyijykyniä, hienoja vaaleita kir-
jekuoria ja kortteja. Ja laminoitu ohjepaperi. *Tutustumisleikki.*
Ohjeiden teksti on koristeellista, samanlaista kuin hautajaisten
käsiohjelmissä.

Ja häiden, muistutan heti itselleni.

*Kirjoita korttiin jokin salaisuutesi, jotakin, mitä kukaan toi-
sista ei tiedä sinusta. Laita kortti kuoreen ja kuori postilaatik-
koon. Ottakaa kuoret yksitellen ulos ja yrittäkää arvata kirjoit-
taja.*

Vilkaisen taas Curtisia. Vitsikästä, että hän on nähnyt näin
paljon vaivaa, vaikka olisimme voineet vain ryypätä itsemme
pöydän alle. Curtis astelee ohitseni ikkunan luo, pyyhkäisee siltä
kosteutta ja kurkistaa ulos. Hänen joustavat liikkeensä toivat
aina mieleeni telinevoimistelijan, eikä asia ole muuttunut. Hän
on yhä suunnattoman viehättävä.

En uskalla mennä hänen lähelleen näin selvin päin, joten suuntaan Brentin luo. Yllättävää nähdä hänet olutpullo kädessään. Hän ei ennen juonut tippaakaan.

”Oletko vielä lautaillut?” kysyn.

”Kerran vuodessa”, Brent sanoo. ”Enempään ei ole fyrkkaa. Skeittaaan kyllä paljon.”

”Sen huomaa noista kengistä.”

Hänen DC:nsä ovat niin rikki, että sukka pilkistää toisen kärkestä. DC oli aikoinaan hänen sponsorinsa, mutta nykyinen pari hänen täytyi luultavasti ostaa itse. Tuntuu liikuttavalta, että hän on pysynyt uskollisena merkille, mutta samalla se on niin hänen tapaistaan.

Hän oli sinä talvena vasta kahdenkymmenen yhden. Hoikka vartalo ja virtaa kuin koulupojalla. Nyt hänellä on jo vähän lihaa luiden päällä. Lököttävien vaatteiden takia on vaikea arvioida tarkasti, mutta hän näyttää olevan vielä melko hyvässä tikissä. Ja farkut roikkuvat edelleen puolitangossa.

Brent on tumma ja hyvännäköinen, kiitos intialaisen isänsä, ja teki vähän aikaa mallin töitä ennen kuin alkoi menestyä lumilautailussa. Seuraan hänen tekemisiään silloin tällöin somessa, mutta hänen Instagram-tilinsä ei paljasta paljoakaan. Haluaisin kysyä, seurusteleeko hän – tai onko hänellä jo lapsiakin – mutta hän voisi saada väärän käsityksen. Haluaisin vain tietää, että hänellä menee hyvin.

”Etkö tosiaan lähettänyt sitä kutsua?” Brent kysyy.

”En”, sanon. ”En tosiaan.”

Curtis katsoo minua toiselta puolelta huonetta. Näyttääkö hän huolestuneelta? Ehkä hän miettii, missä henkilökunta viipyy.

”Entä itse? Oletko lautaillut?” Brent kysyy. Hän haluaa selvästäkin ohjata keskustelun turvallisemmalle maaperälle.

”En täältä lähdettyäni”, totean.